

Article publicat a la revista AFAC (Associació de Famílies Adoptants xineses) a l'abril del 2017

LA BELLESA DE L'ADOLESCÈNCIA

La adolescència dels nostres fills/es pot ésser un període preciós si aconseguim entendre i gaudir d'aquest procés de metamorfosi i transformació pel qual tots hem passat, que consisteix en deixar la infantesa preparant-nos per a endinsar-nos a l'etapa adulta.

El món s'obre davant elles/ells, els coneixements que fins ara han anat integrant a la seva formació teòrica i simbòlica ara prenen una dimensió real, quotidiana, la comprensió geogràfica els apropa a l'interès pel seus habitants, s'interessen per les guerres, les injustícies, pels esdeveniments polítics, socials..., pels seus veïns, els seus companys...

És un període convuls, però extraordinari, on es posa en dubte tot el seu saber, exercitant-lo de manera compulsiva, pressionat per les seves incontenibles hormones que es van re-descobrint a poc a poc en un cos desconegut, amb unes faccions noves, amb un borboll, una veu i una maduresa corporal, la qual, en principi els pot destorbar, però després, no tenen més remei que adoptar, adaptar-se i anar acceptant-lo dins aquest nou espai intern que les envolta i que les acompanyarà durant tota la seva vida.

És aquí on pot aparèixer el concepte "trauma", del qual la nostra companya Maruxa Hernando Martínez en *"El apego y el trauma del abandono"* ens parlava. Davant l'esforç d'adaptar-se a la nova identitat, poden re-aparèixer tots los caps per lligar i serrells pendents de la seva petita infantesa encara pendents d'esser ben entesos, endreçats i integrats, de manera satisfactòria i plena, per a poder accedir a aquesta nova identitat, al canvi al qual el cos els sotmet irremediament. Aquí han d'estar en pau amb ells/elles mateixas/os i sentir-se estimats i estimables.

Justament quan es qüestionen la nova identitat, és quan apareixen les deutes sobre la seva entitat primària. És important que s'hagin quedat

amb la idea que van ésser molt estimats, i que els papàs biològics no es van poder fer càrrec d'elles/ells per molt que els estimessin, per això van fer el possible per a posar-los a la via d'ésser trobats per persones que els estimaven avants de conèixer-los, els papàs adoptius...

La paraula adolescència, ve de "adolescere"- emmalaltir : "dolor...patir", que passarà amb l'època de l'abandonament de la infantesa i de lenta penetració al mon dels adults. Disposen d'un espai/temps indefinits per a anar jugant amb les seves necessitats: tenen edat per a fer tot el que els ve de gust, sense límit de temps: "Ja son grans", però no la tenen per a assolir determinat número de responsabilitats: "perquè no els pertany, encara son petits".

Apareix l'atracció pel sexe oposat i també les nostres pors veritables, davant l'estupor d'observar que arriba el moment en el qual que ens tinguem de fer a la idea que la seva vida els pertany a ells i ja no a nosaltres. Aquest és un veritable dol que els papàs haurem d'aprendre a fer amb molt dolor, dolor nostre interno, que no podem confondre amb la nostra autoritat rebutjada per ells en un moment donat, o amb els seus gustos que no compartim.

La nostra resignació davant la seva majoria d'edat, és veritablement el dubte davant la nostra funció de pares i moltes vegades no la sabem encaixar convertint-la en intolerància tot el que ve de ella/el... (Però hem de fer atenció perquè aquí el problema és nostre, no seu, també estem en una etapa de canvi i procés d'adaptació —ens fan/fem grans i tendim a avaluar el nostre treball com a pares de manera prematura).

La imatge externa és la seva carta de presentació davant els seus iguals, el grup de la seva edat és nou i indispensable refugi de comunicació, integrant la diferència de sexes que comença a prendre entitat i acceptació, passa a ser el seu referent. Observen que poden comunicar-se de forma més fluida que amb els pares fins ara, perquè els passen exactament les mateixes cosses que els passa a ells, amb els quals s'expressen amb molta més llibertat.

Mentre no s'acabin de trobar còmodes al seu nou cos, les queixes i protestes apareixen a casa com a "teatre d'assaig", per a més tard poder

exercitar fora de casa les seves idees, expressions i conviccions amb les que es mostren a la seva llar.

Són capaços de provocar-nos fins on el cos els acompanyi, assajant “espantar” -de la mateixa manera que ells/elles ho estan-mostrant-nos el nostre mirall en aquells aspectes més feridors, dels que parlava el Roberto Pili al article *“Adolescentes Repelentes”*

Posen en tela de judici tots els nostres models i els reproduïxen. En ocasions no podem tolerar veure’ns reflectits en ells en aspectes que no ens agraden, però també han integrat els aspectes positius, aquells que no ens molesten i han donat conformitat a la seva existència: trets de caràcter, forma de reflexionar, responsabilitats, oci, diversions..., però a aquests no li donem cap importància ni els valorem positivament.

És per això que els papàs i mamàs hem de tenir un mínim coneixement sobre el desenvolupament d’aquesta època, per a donar-les una mica de canxa, perquè si hi ha alguna cosa segura, és que el nen-nena en aquesta edat, s’està formant, (el seu caràcter no es definitiu), y que per a ells encara, tot és “un joc” en el qual estan actuant i assajant. Un eixample:

-la mamà: ¿Què fa aquesta camisa sobre el llit tan arrugada?

- La nena: “Es que no sé on es posa”

-La mamà: “L’acabes de treure de la perxa y no saps on es posa?” –amb mirada directa i irònica...

-La nena: Somriu –s’ha vist descuberta...

-mamà: - “va que t’espero”: Uns instants d’espera i d’acompanyament amb la mirada amb un somriure a la cara, fins que la torni a col·locar en mig segon i de qualsevol manera...

Els papàs, hauríem d’aprendre a entendre el seu “idioma”, a estar a la seva alçada, perquè si alguna cosa hi ha de veritat al seu comportament, és que “sempre estan de broma”, rient per qualsevol cosa, sembla no poder-se prendre res seriosament dins la seva infinita felicitat.

Aquí sí que hauríem de preocupar-nos quan de manera perllongada i quasi crònica observéssim que la seva alegria, somriure i estat de bon humor desapareix del seu semblant. Aquest seria un símptoma de preocupació i, aquí si s’hauria de consultar a professionals, ja siguin

problemes socials amb els seus companys/es que no acaben de congeniar..., petits rebutjos que pugin tenir..., les notes que no li satisfan temen no poder-nos complaure..., uns ocis que no poden compartir... qualsevol cosa que per a nosaltres pugui ser insignificant, para ells pot tenir molta importància...

Si poguéssim ficar-nos a la seva pell i entendre el to de provocació que utilitzen, ràpidament desmuntable amb sentit de l'humor, sense dramatitzar i donant-les un espai a la seva indispensable necessitat de demostració dels nous éssers què en ells estan madurant per a el dia de demà, entendríem que el que necessiten és uns pares comprensius davant les seves excentricitats i que sempre, sempre, qualsevol enfrontament, és susceptible d'acabar amb unes rialles ben encaixades, especialment a l'entendre el que en aquest moment els preocupa visceralment i es fa imprescindible resoldre "JA"!!! Per ahir.

L'adolescència és una etapa bella, si la podem entendre i acompanyar.

Montserrat Monterde Psicòloga Especialista en Psicologia Clínica col. 1819
Psicoterapeuta *EuroPsy*. Experta en Psicologia Educativa pel COPC. Psicomotricista
